

ли небреженіе то на родители те и учители те, или злыи тѣ
обычай на дѣца та, кои то ся притварятъ за смѣхъ.

X.

СОСЪ КОЙ НАЧИНЪ ДА ГОВОРИМЕ И ДА
ПРОИЗНОСЯМЕ.

Мжчно разумѣваме оныя кои то си стискатъ жѣби те
кога хортуватъ; нити пакъ оныя кои то хортуватъ изъ
нось-тѣ; чевржсто то хортуваяѣ разбжрква думи те и пра-
ви разговоръ тѣ несвжршенъ, безумни те и лудничави те
падатъ повече въ тая погрѣшка. Треба гласъ тѣ ны да е
пристоенъ на мѣсто то и на хора та на кои то хортуваме:
единъ гласъ много высокъ показва гордость та и безсрам-
ность та; единъ гласъ нисакъ показва страхъ-тѣ; но що то
треба да хортуваме колко то да ни чуватъ, срамотно е
да викаме съ высокъ гласъ или помежду жѣби те си.

Противно е на доброправіе то да хортуваме сосъ
страшливъ гласъ, нити пакъ сосъ дрезгавъ. А оныя, на
кои то гласъ-тѣ е естественно дрезгавъ, треба колко то е
возможно да исправятъ тая погрѣшка.

Два вида произношенія ся много смѣшнии и не сж допро-
стени: едни произносятъ полека и уморено: хора та ще
речатъ че отваря уста та си да ся прѣсемива; едни хор-
туватъ тежко, като сосъ пжлни уста.

Произношеніе то треба да е сѣкога сладко и угодно

XI

КАКЪ ДА КИХАМЕ, ДА КАШЛЯМЕ И ДА ПЛЮЕМЕ.

Нищо полошо нема, освѣтъ кога кихаме да хортува-